

зисти и студенти, гдето и възраст и знания и тактъ му създават неоспорванъ авторитетъ, той се старае да привлече и другитѣ членове на атинската колония българи, нѣкои отъ тѣхъ загубени или заблудени души, за да ги организува въ една борческа национална група, способна да извоюва известни правдини за българитѣ било въ Гърция, било въ Турция. Това, което е вършилъ нѣкога като учителъ и агитаторъ въ Сливенъ или като народенъ старейшина между бѣжанцитѣ въ Ромъния, той ще върши сега, — при други обстоятелства и съ други непосредствени изгледи, но все въ сщия духъ и съ сщщото упорство, — и въ Атина. И между дѣлата му, способни да го изтъкнатъ като двигателъ на българщината въ гръцката столица, първо мѣсто заема, несъмнено, създаването на единъ „трако-славянски“ кръгъ, съ чисто български национални тежнения.

Въ Гърция презъ 30-тѣ и 40-тѣ години цари голѣма политическа оживеностъ. Извикана за свободенъ животъ следъ една дълга революция и следъ редъ конвенции и конференции на европейскитѣ кабинети (Петербургски протоколъ отъ 4 априль 1826, Лондонска конвенция отъ 6 юлий 1827, Лондонска конференция отъ 3 февруарий 1830 г.), новата държава не се развива нормално и спокойно, било поради политическа незрѣлостъ и нѣкои племенни недъзи на народа, било поради външни интриги, отъ страна на заинтересованитѣ велики сили, било поради намѣса, въ политическия животъ, на емиграцията отъ неосвободенитѣ гръцки земи, съ нейнитѣ бунтарски настроения. Народното събрание въ Навплия (1832) е избрало за гръци князъ 17 годишния принцъ Отонъ, синъ на Лудвигъ Баварски. Щомъ, обаче, влиза въ пълнолѣтие, Отонъ проявява стремежъ къмъ абсолютизмъ и, вслушвайки се въ советитѣ на своитѣ баварски министри и чиновници, ограничава печата, налага тежки данъци, отмѣнява общинската самоуправа, държи се диктаторски. Начело на кабинета стои отначало графъ Armanberg, после von Rudhardt, при когото се основава презъ юний 1837 г. атинскиятъ университетъ, замисленъ като духовенъ центъръ на гръцката младежъ. Но гърцитѣ намразяватъ баварцитѣ тъкмо тѣй, както сж ненавиждали по-рано завоевателитѣ турци, и макаръ първиятъ министъръ Зографосъ, който замѣства предходника си въ края на 1837 г.,